

LA FLOR MÀGICA

Jo no hi era, però em van explicar que era un dia esplèndid, Per al regne dels mils somriures. Però per el regne de l'alegria perduda en el castell abandonat vivia un rei anomenat el rei de les mil ombres que sempre estava infeliç i quan algú s'acostava al seu castell, s'enfadava i no permetia que ningú el parlés. En el seu regne, tothom estava infeliç i ningú mai havia experimentat la curiositat de saber perquè havien perdut l'ànima i creien que la resposta estava a dins del castell.

Al regne dels mils somriures va néixer una nena molt bonica, alegre i molt eixerida. La nena es deia Emma i li agradava molt llegir i amb els llibres s'inspirava per dibuixar. Els seus pares estaven molt orgullosos d'ella perquè era tant alegre que el regne estava molt feliç de tenir una nena tant eixerida .Però el rei de les mil ombres amagava un secret, tenia una flor màgica que quan algú la tocava la convertia en la seva mascota, una ovella. Llavors el rei de les mil ombres va anar a l'habitació de la flor màgica i la va veure pansida.

El rei de les mil ombres ja tenia varies persones convertides en ovelles. I una d'elles era la persona més llesta. Un dia va decidir trobar la clau de l'habitació de la flor màgica, i curar-la. Va anar per tot el castell però no va trobar ningun rastre del rei i va decidir anar al poble a buscar-lo. Per anar el poble tenia que passar per un pont. En aquell pont es va trobar a una nena, l'Emma. Cal dir que aquell pont era la frontera entre els dos regnes. Llavors l' Emma es va preocupar perquè els seus pares es deurién de preocupar per ella. I després l'ovella va oferir un tracte a la senyora ai perdó a l' Emma:

-si tu m'ajudes a trobar el rei de les mil ombres jo et portaré cap a casa teva però tindràs que passar per unes proves
-va dir l'ovella.

- D'acord, però de que van les proves?-va dir l'Emma.

-quan ho facis ho sabràs –va dir l'ovella .L'Emma va superar les proves i l'ovella es va quedar sorpresa. Llavors van anar a buscar el rei, el van trobar fent la migdiada a sota d'un arbre. L'Emma es va apropar al rei però l'ovella va dir:

-para!!!!

-no t'apropis que sinó es despertarà!!!, i si es desperta no podrem agafar la clau!-va dir l'ovella. Van anar en silenci cap al rei a veure si podien agafar la clau de l'habitació de la flor màgica que tenia penjant del coll.

Al final van poder agafar la clau però la tenien de pesar amb una bascula per comprovar si era la verdadera clau que podia obrir l'habitació on estava la flor màgica. La van pesar però no va pesar igual que les altres claus de les habitacions del castell. Llavors van anar al castell a buscar la clau. Després van trobar la clau que estava a darrere d'un quadre. I van poder curar la flor màgica i tot el regne es va tornar feliç i les persones convertides en ovelles es van convertir en persones un altre cop.

I tot això es tan veritat que potser mai no ha passat.

Autora: Emma Peralta

EL PAIS EN PERILL

VET AQUÍ UNA VEGADA, QUANT ELS OCELLS TENIEN DENTS...

A la tardor del 2035 en un planeta anomenat Terra, ple de boscos frondosos, rius preciosos i muntanyes meravelloses hi vivien dos germans. Marc Mateos era el germà petit i l'Òscar Mateos era el germà gran. El Marc tenia 6 anys i sempre estava ajudant a les persones. També li encantava dibuixar animals, especialment ovelles i també llegir molt llibres d'aventures. L'Òscar tenia 16 anys i sempre feia malifetes. A l'Òscar li agradava molt jugar a la Play Station, a l'ordinador i amb tot el relacionat amb l'electrònica.

Ah perdó.....se m'havia oblidat que hem tinc que presentar. Soc el narrador de l'història i hem dic David Kulikowki.

Els dos germans estaven lesionats perquè jugaven a futbol en un equip del poble amb els seus companys de classe.

Un dia de col·legi del Marc...

-Adéu professorafins la propera setmana!

-Adéu Marcque tingués un bon cap de setmana!

un dia de institut de l'Òscar... encara estaven fent classe i la professora estava explicant una cosa d'un dossier. A que no sabeu que estava fent l'Òscar?

ESTAVA TRENCANT ELS LLIBRES!!!

La professora el va mirar amb una cara que no semblava de fer amics, i l'hi va dir...

RECULL LES PÀGINES DEL LLIBRE I TORNA-LES A ENGANXAR!!!

L'Òscar se'n va anar de la classe. va mirar per la finestra i va veure una ovella. A l'ovella li faltava una pota i era de color rosa.

Quina ovella més estranya? Va dir en veu baixa...va sortir corrent al pati i sense que ningú s'adonés, la va agafar i se la va emportar cap a casa seva. La seva família tenia un arbre que fins i tot l'Òscar l'estimava. Aquell arbre tenia una tradició i és que si és moria la meitat de la gent del país moriria en un terrible sofriment...

Cada any l'arbre rebia la visita d'un escarabat negre que intentava menjar-se totes les seves fulles. Però no ho aconseguia, per que un terrible elefant se les menjava abans. Els germans tenien una clau poderosa guardada en un baül que tenien amagat al subterrani de casa seva.

van agafar la clau i quan estaven a uns metres de l'elefant van dubtar si tirar-li el llamp lluent a l'ovella o a l'elefant. Finalment van decidir tirar-li el llamp lluent a l'ovella, van tenir una mica de sort perquè l'ovella tenia poders. L'ovella va tirar a l'elefant un míssil de llum i el va transformar amb una lluna. L'ovella li va donar un cop de peu a l'elefant i el va enviar a l'espai.

Finalment tot el país es va salvar de la seva mort.

CATACRAC-CATACRIC, CONTE FINIT

Autor: Adrià Hernández

LA FLOR I LA ABELLA

EN BUSCA DE LA FLOR MÀGICA

Temps era temps... Vet aquí que a l'estiu de 1989 en una galàxia molt llunyana, el nostre protagonista vivia en un planeta tan lluny que el propi escriptor no va escriure perquè es cansava molt. Un planeta anomenat Terra ple de boscos frondosos, rius de gran caudal, muntanyes meravelloses i llacs impressionants. Aquí comença aquesta història. El nostre narrador vivia en un bosc d'aquest planeta, quan...

El conflicte va esclatar, la política va caure, la guerra va començar i

-Ostres, no m'he presentat, sóc el narrador d'aquesta història Pompelium Radonovic Pestrícu però em podeu dir Pere de la cullera i soc una flor màgica amb pètals durats. Per on anàvem? A sí.

Em perseguïen les abelles grogues de la reina del garrot esmolat.

Jo havia viscut tota la vida en una cabanya al centre del bosc molts anys però d'amagat les abelles em prenien el pol·len de la màgia, un dia les vaig veure robant-me i en enfadar-me tant vaig fer un encanterí en que tot el regne va tremolar. Llavors em vaig adonar que em vaig equivocar d'encanterí i sense voler vaig deixar tot el bosc, TOT EL REGNE socarrímat, ple de flames, tot el bosc va quedar ennegrit, les abelles se'n van anar com sí res.

Llavors em vaig fixar en una abelleta que es va quedar al bosc, jo li vaig preguntar:-Com és que no t'envas amb les altres abelles?

-Jo amb aquelles abelles, mai!!!! Aquesta és casa meua, i no la vull abandonar. Es podria dir més, aniré a buscar la clau del regne dels desitjos i la tortuga dels desitjos em concedirà el desig de salvar el bosc.

-Doncs, jo t'acompanyaré, en fi, soc màgic.

-D'acord vine amb mí.-va dir l'abelleta.

L'abelleta i jo vam emprendre el viatge en busca de la clau del regne dels desitjos.

La llegenda deia que les proves llegendàries per trobar la clau només les aconseguiria algú de cor pur i sabia intel·ligència.

Continuant l'història el primer dia van trobar un mag que els hi va dir- **SÍ** aquest pont voleu creuar, una endevinalla tindreu que endevinar.

una senyora va al mercat amb la cua verda i el vestit morat **QUE ÉS??**

Després de rumiar bastant la abella que coneixia les plantes va cridar: l'albergínia.

El mag ens va deixar creuar el pont.

Després van preparar el campament en un turonet al costat d'un rierol. Aquella nit vam descansar moltíssim i vam dormir com a troncs. El dia següent vam tornar a emprendre el camí i aquest cop vam trobar un trol verd, repugnant i gruixut que ens va explicar que teníem que escriure uns números a una calculadora de manera que formessin una paraula si volíem continuar camí de la clau dels desitjos. Després de molts intents la flor o sigui jo vaig descobrir que si posàvem el numero 3838.13 i giraves la calculadora et sortia "EL BEBE" la paraula que deia el trol.

El trol ens va deixar passar i també ens va donar un arc per cadascú i una bossa de fletxes però nosaltres no sabíem perquè ens ho havia donat. Jo notava que cada vegada l'abella i jo érem més amics, ens explicàvem coses l'un a l'altre, problemes que teníem, solucions...

Continuant amb el viatge vam arribar a un rètol que deia: "quí passí per aquí te de demostrar la seva punteria i capacitat de lluitar en el camp de batalla, toqueu totes les díanes, també teniu que trobar un carnet per poder accedir a la

següent prova". Així ho van fer. Van tocar totes les dianes i van aconseguir el carnet que estava amagat entre un arbust. Quan van acabar la prova amb èxit es van dirigir a la última prova. Quan van arribar a la última prova ens esperava una dona que al donar-li el carnet automàticament va sortir una porta i la dona va dir: Que és només teu i ho utilitzen tots? La meva amiga l'abella va tornar a respondre.

-El nom!!!-va exclamar.

De cop i volta una clau d'ull va aparèixer a la ma de la dona.

Jo la vaig agafar cuidadosament i la vaig posar dintre del pany de la portalada de fusta.

En obrir-se la porta va aparèixer assentada en un tro ple de diamants una tortuga durada, la tortuga dels desitjos.

-L'abella va dir: Se majestat et voldríem demanar que el bosc on vivim és recuperi i pugem tornar a viure en pau.

Dit i fet, la tortuga va portar-nos a el bosc però aquest cop era verd era meravellós era genial i per acabar ells allí i jo aquí, i no m'han dat res pel camí.

UFF, QUINA NIT!!!!

Un conte us explicaré, tan bé com jo sabré; si l'escolteu el sentireu, qui no el sentirà no el sabrà...

Bé, en primer lloc començaré dient bon profit per a tothom, sobretot per els veïns del nou pis del poble anomenat Galcelandia.

Aquest pis s'inaugura avui i així doncs els veïns es reuneixen fent un sopar per celebrar-ho.

Resulta que el sopar havia de ser la bomba! Però per desgràcia a mig sopar va passar una cosa rara i misteriosa.

La gent estava molt espantada perquè no sabien que passava.

Bueno, la lluna ja començava a sortir i el cel es començava a enfosquir . Aquella nit era tan espantosa que cap dels veïns pensaven que dormirien be.

La parella del pis de dalt de tot començaven a xisclar, el president del pis li agafava un atac de cor, uns quants es van desmaiar i els altres volien marxar... Uff! Quina nit! Fins i tot començava a ploure i a tronar!

En aquell mateix instant es va sentir un soroll terrorífic i una ombra misteriosa que no s'havia vist mai

El soroll era estrany !

La gent ja no sabien que fer ni com posar-se.

Així doncs tots es van quedar horroritzats per aquella misteriosa ombra .

Tots els veïns es preguntaven que estava passant, perquè havia de ser avui precisament i sobretot qui i que feia que aquella nit fos tan terrorífica!!!

La gent ja no tenien ni paraules per descriure el que estava passant.

En resum...

El cas es que mentre els veïns sopaven per celebrar la inauguració del nou pis, de sobte quan ja s'estava fent de nit, fins i tot tronava, els veïns van sentir un soroll molt estrany , llavors també van veure una ombra del que no sabien que era.

Els veïns estaven molt espantats, tant espantats que no sabien com posar-se ni que fer.

Ningú entenia res del que passava i llavors es començaven a fer preguntes.

Al final resulta que l' ombra i el soroll era de l'ovella dels del pis de dalt. l'ovella s'havia escapat perquè tenia gana i no li havien posat menja. Be li havien posat menja però un peix Era una mica gran, el seu crit era una mica espantós i com que tenia molta llana, la seva ombra era rara.

A la pobre ovella li havien posat de menjar

Un peix!

Ja haurien de saber que les ovelles no mengen peix, no!!!??

Ai aquests pastors!!!

En tot aquell merder ja s'havien fet les dotze de la nit!!!

Ja s'havia fet molt tard

Tots se'n van anar al llit i les coses les van recollir l'endemà.

Quina nit!!!

Per sort tothom va poder dormir.

Sembla mentida, tot i que la nit que van passar va ser una mica espantosa.

L'endemà tothom ja estava content, tant content que fins i tot va sortir l'arc de Sant Martí.

Aquest conte s'ha acabat i si no és mentida és veritat.

Autora: Judit Ferret

EL TRESOR

Hi havia una vegada a un desert en el que uns nois no podien entrar a una piràmide. Era una gran piràmide del desert on hi havien tresors, que tenien espases d'or que donaven súper poders. A més a més, tenia un diamant a la espasa i era el que donava poder. Per això, volien entrar per agafar-les. Hi havien trapes, bombes, fletxes, etc... que les havies d'esquivar i soldats robots que els havies de destruir. Per últim, el pont de la lava era molt estret i es queia la pedra i havies d'anar molt poc a poc.

El noi es va fer mal a la ma perquè ala prova següent que era la del as fletxes va sortir una fletxes disparada i es va fer mal ala ma

Després portava gasolina perquè volia fer foc perquè els soldats de el castell i va fer foc i els soldats sen van anar fora del castell perquè estaven molt asustats i peer ultim ell es va crema vastant.

Es vafer fosc i gairebé no es veia res però ei va agafar un pal i el va ensendre amb el ffoc i va veuràs be.

Ba agafar el telèfon i va tucar la ambulància perquè estava molt cremat .

I despres es va encendre una llum que il·luminava molt i no deixava veure ve.

De cop i volta van sortir unes mascares del capsal del tresor i feien por.

Seguida ment va vindre la ambulància i a amb un helicòpter i van trobar una estrella que va arcar el camí per von avia de anar la ambulància i van agafar el tresor però va vindre la ambulància i se va emportar als nois però san ban emportar el tresr igualment.

I per ultim la ambuanci els va portar a emergències i era un edifici molt gran. I e metxa els va curar i van logrr emportarsa el tresor.

Conta explicat conta acabat.

Autor: Juli Campesinos

LA DESGRACIA DEL BOSQUE DE LA PAPALLONA

En un bosc ple d'arbres màgics, que tenien el poder de fer-te volar olorant la gran flor màgica de l'antiga roma. El temple sagrat dels Déus romans guardaven la flor màgica de la papallona, on si volies entrar-hi havies de passar unes difícils proves que podien provocar-te mala sort durant tota la vida. En canvi, si les passaves, oloraves la flor màgica, viuries una meravellosa aventura i tindries el poder de ser immortal i reviure als teus essers estimats. Però un dia una tarda esgarrifosa plena de núvols negres i foscos com la nit, estaven plens d'aigua àcida i tòxica, va caure a sobre de el bosc dels arbres de la papallona es van intoxicar tant que tots els sers màgics i fantàstics es van morir protegint la flor de la papallona, inclosos els Déus dels mil vents.

Llavors va caure un raig tant tant fort que va destruir tot lo poc que quedava de la pluja àcida i tòxica. I va ser tot una desgracia. un dia va anar una nena que es deia Lucía a el bosc de la papallona però es va espantar tant de veure tots aquells pobres e innocent essers màgics morts plens de elements tòxics i les seves pobretes cares destrossades per el àcid verd esgarrifós i asqueròs però la nena va intentar reanimar a tothom a qui trobava però no hi havia manera de fer-ho .Llavors la Lucía va demanar ajuda a el poble més proper però ningú sabia de que parlava, la Lucía es va ficar a plorar per els éssers fantàstics i no tenia felicitat ninguna. La Lucía va anant voltant per el poble i no trobava res que pugues ajudar-la, seguint i seguint buscant a tot arreu va trobar un candau tant gran que es va espantar de veure'l, va trucar la porta amb un timbre molt antic i de sobte va aparèixer un home molt vell i savi que s'assemblava a un mag de temps enrere de la reialesa. La Lucía va arribar a allà a mitja tarda.

Quan l'home va preguntar que volia ella va dir:

-Necessito la teva ajuda n'hi ha uns éssers fantàstics que han sigut atacats per una pluja tòxica!!!!Si us plau ajuda'm!!!!

Com s'estava fent de nit mentre la nena li explicava tots els petits detalls com que la pluja era verda, si olorava malament o si tenia coses negres

Tots dos es tenien que ficar un tratge radioactiu perquè no s'intoxiquin, o agafin alguna mena de malaltia o algo.

Quan sortien de casa del mag ja era de nit i va tenir que agafar una llanterna i començar a buscar.

El mag es va posar molt trist quan es va trobar a un amic seu anomenat Fèlix III i va començar a plorar. Van estar investigant tots dos per saber d'on venia la pluja tòxica però no van trobar cap resposta per contestar-li però van trobar un objecte que la nena havia vist abans, que havia trobat a el mag .

El mag i la nena van anar a el poble a el matí següent a inspeccionar de qui era aquell objecte però no tenien ni idea després d'investigar tant la nena li va dir a l'home:

-Corre vine crec que se de qui es aquest objecte que algú s'ha deixat a el bosc!!!

La nena i el home van anar a el carrer mes fosc de tot el poble i doncs va entrar a la casa n'hi havia una miqueta de llum per la porta però de sobte es va tancar d'un cop.

És va quedar tot fosc el mag va treure de el seu gran barret i va treure dues cuques de llum que van il·luminar tota casa i van poder descobrir la persona que va invocar aquella pluja.

Era el millor amic del mag quan era un nen petit es deia Kimous.

El mag sabia a von vivia, vivia el carrer del costat però per entrar tenies que esbrinar quina es la contrasenya era parlar amb el Kimous.

Tots dos van esbrinar la contrasenya i van fer-li tot tipus de preguntes com perquè ets tant dolent amb el bosc de la papallona però li deia bestieses com jo no em dic així ...

Però no s'ho creïen fins que van trucar a la policia i així sí que deia tot lo que havia fet, La Lucía i el mag van trobar una clau a el coll de el Kimous i li van treure i just a el costat van trobar una caixa que ficava " NO OBRIR SIUSPLAU" però ells no van fer cas i van mirar primer si encaixava i quan va veure que sí encaixava la van obrir amb emoció a dins hi havia un antídot amb una nota que deia "Elixir de cura de pluja tòxica"

.Tots dos corrents fins a el bosc i ficar-lo a sobre de l'arbre dels mil vents i tot i així pensaven que no funcionarien però quan s'anaven va començar a funcionar .

Tothom va riure i estar contents.

Autora: Lucía Lora

EL MONSTRE DE LA NIT

Jo no hi era, però em van explicar que...

Una vegada uns nens estaven jugant a la seva petita i antiga tenda de campanya en el mig del camp on hi havia molts arbres, i un llac molt gran on la gent deia que vivia un monstre molt gran i alt.

La seva tenda de campanya estava situada molt a prop d' on vivia el monstre i tothom deia que no hi anessin perquè els hi podia passar algú molt dolent, però els nens no creien en això i van anar allà per demostrar que no era veritat.

Els nens tenien gana perquè ja era hora de sopar, però també volien sortir a explorar, per que deien que a les 12 de la nit sortia el monstre.

Llavors, sense menjar res, van decidir sortir en busca del suposat monstre, però al cap d'una estona van començar a tenir molta gana una altra vegada i van tornar cap a la tenda de campanya perquè van mirar el rellotge i van veure que encara faltava mitja hora per la mitja nit.

Van sopar uns macarrons i uns entrepans de truita boníssims que

Van quedar tips però aquell moment no tenien molt temps per que en 10 minuts eren las 12 tenien .

Els nens es van preparar, va agafar la càmera per gravar que no hi havia res però quan anaven a sortir es van donar conta que la càmera no tenia bateria.

Es van posar bastant nerviosos però al final van trobar la bateria de la càmera. Quan estaven preparats de veritat per anar en busca del suposat monstre.**LA CREMALLERA DE LA TENDA ES VA QUEDAR ATESCADA!!!**

Els nens la van intentar obrir de mil formes fins i tot ho van provar amb un **ESCURA DENTS!!!**

Per que estaven molt des esperat fins que es van aclaparar

tant que quan ho anaven a trencar es va escoltar una cosa molt misteriosa.

De sobte va començar a tronar i a ploure molt fort els nens es van començar a estar una mica espantats amb totes aquestes cosses i amb aquests sorolls tant que van estar contents de estar allà dintre però a l'hora una mica espantats perquè sabien que si existia el monstre de veritat estaven perduts.

Un dels nens va proposar sortir i els altres van respondre:

-ESTAS BOIG !!! Si sortim i el monstre existeix ens menjarà **VIUS !!!** Un nen es va en recordar de que tenia una vareta màgica i els nens que ja estaven molt a clapats van respondre:

-NO HO PODIES HAVER DIT ABANS !!!

El nen que tenia la vareta els hi va dir mireu la part bona con que aquesta vareta ens pot tele transporta on digui amb unes paraules i podrem sortí d'aquí sans i salvats així que no us queixeu.

Quan el nen estava fent l'encanteri va aparèixer el monstre darrere seu el nen ho va veure i va dir les paraules malament i els van tele transportar a un lloc molt rara els es van posar molt histèrics i es van enfadar molt amb ell i li van dir això:

MIRA ON ENS A PORTAT LA TEVA VARITA "MAGICA"!!!

El nen els i va dir os prometo que sortirem vius sigui com sigui, però ara no es moment de parlar de això ara em de descobrir on estem.

Al final van trobar una sortida però tenien que desxifrar una cosa que era com un puzle un nen va dir:

Tinc una idea i si fem servir la vareta màgica per anar-nos d'aquí a casa. **PERO QUE NO AS APRES LA LECIO!!! MIRA ON ESTEM PER CULPA LA TEVA BARETA MAGICAAAA!!!**

Mentre els nens discutien un estava desxifrant el puzle i quan els altres estaven discutint va dir:

-Ja esta .

tots el van mirar i van dir:

-Ja esta el que?

- la porta va respondre el nen, menters vosaltres discutíeu jo e desxifrat el puzle.

I quan els nens van sortir es van trobar cada nen a casa seva màgica ment.

Conta contat conte acabat.